

Capitolul 1

Într-o dimineață de vineri, la ora șase și treisprezece minute, ochii mari și albaștri ai lui Lucy Angkatell întâmpinară o nouă zi. Ca de obicei, se trezi instantaneu și începu imediat să întoarcă pe o parte și pe alta problemele care-i ocupau mintea incredibil de activă. Simțea nevoia să vorbească și să se consulte cu cineva, astfel că se hotărî să apeleze la verișoara ei, Midge Hardcastle, care tocmai sosise la conac în ajun. Prin urmare, doamna Angkatell coborî din pat, își trase un neglijeu pe umerii încă supli și se îndreptă spre camera lui Midge. Gândea foarte repede, așa că începu conversația în minte, completând răspunsurile lui Midge cu roadele imaginației sale bogate.

Discuția era deci în toi atunci când doamna Angkatell deschise ușa camerei lui Midge.

— Așadar, draga mea, probabil ești de acord că acest sfârșit de săptămână va fi unul destul de dificil!

— Ah? Ce? mormăi Midge nearticulat, trezită din somnul dulce și profund.

Doamna Angkatell se duse la fereastră, deschise obloanele și ridică jaluzelele cu o mișcare iute, lăsând să pătrundă în cameră lumina palidă a zorilor de septembrie.

— Păsări! observă ea, privind cu duioșie pe geam. Cât de drăguț.

— Poftim?

— În fine, vremea nu va fi o problemă. Se pare că va fi chiar frumos. Asta e mare lucru. Probabil ești și tu de părere că situația

ar fi extrem de tensionată dacă atâtea caractere diferite s-ar vedea obligate să rămână în casă. Își vor putea ocupa timpul cu tot felul de jocuri. Sper să nu se întâmple ca anul trecut, nu mă voi ierta niciodată pentru ce i-am făcut biete Gerda. I-am spus ulterior lui Henry că a fost foarte nesăbuit din partea mea. Desigur, trebuie să o invităm, fiindcă ar fi nepoliticos să-l chemăm pe John fără ea, însă totul e foarte complicat. Cel mai rău e că femeia este chiar amabilă. Uneori mă surprinde că o persoană atât de cumsecade poate fi complet lipsită de inteligență. Dacă așa funcționează legea compensației, nu mi se pare deloc just.

– Despre ce vorbești, Lucy?

– Despre sfârșitul de săptămână, draga mea. Despre oame-nii care vin mâine. Toată noaptea m-am gândit la asta și mi-am făcut tot felul de probleme. Discuția noastră mă unge la suflet, Midge. Ești mereu foarte practică și corectă.

– Lucy, spuse Midge cu asprime, știi cât e ceasul?

– Nu prea, draga mea. Mă cunoști, niciodată nu-s atentă la asta.

– E șase și un sfert.

– Da, scumpo, admise doamna Angkatell, fără să dea semne de uimire.

Midge o privi cu severitate. Cât de exasperantă, cât de imposibilă putea fi Lucy! „Sincer, se gândi Midge, nu știi de ce ne punem la mintea ei!”

Totuși, de îndată ce îi veni acest gând, știu și răspunsul. Lucy Angkatell zâmbea, iar Midge văzu farmecul deosebit pe care îl emanase toată viața și care nici acum, la mai bine de șai-zeci de ani, nu dispăruse. Acel farmec uluise, consternase sau pusese în încurcătură oameni din întreaga lume, magnați stră-îni, ambasadori, funcționari guvernamentali. Orice critică pă-lea în fața plăcerii și desfătării sale copilărești. Lucy nu trebuia decât să-și deschidă imenșii ochi albaștri, să-și întindă mâinile fragile și să murmure: „Ah! Îmi pare atât de rău...”, iar orice resentiment se evapora imediat.

– Dragă mea, susură doamna Angkatell, îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-mi spui!

– Îți spun acum, dar e prea târziu! M-am trezit de tot.

– Mi-e foarte rușine. Dar mă vei ajuta, nu-i așa?

– În legătură cu sfârșitul de săptămână? De ce? Care e problema?

Doamna Angkatell se așeză pe marginea patului. Midge se gândi că nimeni altcineva nu s-ar fi așezat astfel. Greutatea nu i se simțea deloc, de parcă acolo ar fi poposit, preț de o clipă, o zână din povești.

Doamna Angkatell își întinse mâinile albe într-un gest fermecător și neajutorat.

– Vin numai persoane nepotrivite. Vreau să spun, persoane nepotrivite pentru a fi împreună. Ele, în sine, sunt persoane foarte drăguțe.

– Cine-s invitații?

Midge își îndepărtă hotărâtă părul negru, sărmos, de pe fruntea pătrată. Spre deosebire de verișoara ei, gesturile nu-i semănau deloc cu cele ale unei zâne.

– Ei bine, John și Gerda. Nu ar fi nici o problemă. Vreau să spun că John e șarmant și foarte atrăgător. Iar biata Gerda... ei bine, trebuie să fim drăguți cu ea. Foarte, foarte drăguți.

Mânată de un instinct obscur de apărare, Midge comentă:

– Ei, hai, nu e chiar atât de proastă.

– Dragă mea, e jalnică. Ochii aceia. Și mi se pare că niciodată nu înțelege ceea ce i se spune.

– Nu înțelege, aprobă Midge. Cel puțin nu ceea ce spui tu. Însă nu aș învinui-o. Lucy, mintea îți merge atât de repede, încât oricine trebuie să facă salturi uriașe ca să țină pasul cu tine în conversație. Toate elementele de legătură trebuie deduse.

– Ca o maimuță, murmură doamna Angkatell.

– Și cine mai vine în afară de soții Christow? Presupun că Henrietta?

Chipul doamnei Angkatell se luminează.

– Da. Sincer, cred că pe ea ne vom putea bizui. Mereu a fost de nădejde. Henrietta e foarte drăguță, nu numai în aparență. O va ajuta foarte mult pe biata Gerda. Anul trecut a fost minunată. Ne amuzam cu ghicitori, formări de cuvinte sau citate, nu mai știu exact. Când terminaserăm cu toții și le citeam cu voce tare, am descoperit brusc că biata Gerda nici măcar nu începuse. Nici măcar nu era sigură în ce consta jocul. Îngrozitor, nu-i așa, Midge?

– Habar nu am de ce vine lumea la conacul familiei Angkatell, bombăni Midge. Nu înțeleg cui îi poate plăcea să-și pună mintea la contribuție pentru tot felul de cimilituri, să suporte jocurile de salon și stilul tău ciudat de a face conversație, Lucy.

– Da, draga mea. Cred că suntem insuportabili, iar pentru Gerda trebuie să fie oribil. De multe ori îmi spun că, dacă ar avea o fărâmă de curaj, nici măcar n-ar apărea pe aici. Și totuși vine, și e mereu atât de zăpăcită și de afectată de ceea ce i se întâmplă. Iar John era teribil de nerăbdător. Data trecută n-aveam idee cum să remediez situația, și de aceea i-am fost atât de recunoscătoare Henriettei. A început să vorbească blând cu Gerda, a întrebat-o despre puloverul pe care îl purta – era groaznic, părea o lăptucă decolorată, de parcă ar fi fost luat de la solduri –, iar Gerda s-a luminat dintr-odată. A răspuns că îl croșetase chiar ea, iar Henrietta a rugat-o să-i dea tiparul, și Gerda arăta extraordinar de mândră. Asta voiam să zic în legătură cu Henrietta. Tot timpul face asta. E un fel de har.

– Se preocupă, rosti Midge încet.

– Da, și știe ce să spună.

– Dar nu e vorba numai despre ce spune. Știi, Lucy, Henrietta chiar și-a croșetat puloverul acela.

– Vai de mine, se miră doamna Angkatell. Și l-a purtat?

– L-a purtat. Henrietta nu face lucrurile pe jumătate.

– Era urât, presupun.

– Nu. Pe Henrietta stătea foarte bine.

– Cu siguranță. Asta e diferența între Henrietta și Gerda.

Tot ce face Henrietta e bine. Se pricepe la absolut orice. Trebuie

să recunosc, Midge, că dacă ne salvează cineva zilele astea, acea persoană va fi Henrietta. Va fi drăguță cu Gerda, se va întreține cu Henry, îl va ajuta pe John să fie binedispus și sunt siguri că va fi foarte utilă și în ceea ce îl privește pe David.

– David Angkatell?

– Da. Tocmai a venit de la Oxford sau de la Cambridge. La vârsta asta, băieții sunt dificili, mai ales cei cu propensiuni intelectuale. David e foarte intelectual. Poate ar fi bine ca puștii aceștia să amâne intelectualitatea până ce se mai coc la minte. Așa însă, se uită mereu strâmb, își rod unghiile, sunt plini de coșuri și au mărul lui Adam foarte dezvoltat. Fie nu vor să vorbească deloc, fie sunt foarte zgomotoși și contrazic pe toată lumea. În fine, după cum spuneam, am încredere în Henrietta. E o femeie plină de tact și pune întrebările potrivite. E sculptoriță și toată lumea o respectă, mai ales că nu sculpează numai animale sau capete de copii, ci și lucruri evolute, precum obiectul acela curios din metal și ghips pe care l-a prezentat anul trecut la expoziția tinerilor artiști. Semăna cu o scară. Se numea *Gândire înălțătoare*, sau ceva de genul ăsta. Așa ceva l-ar impresiona pe un băiat ca David. Mie mi s-a părut o chestie stupidă.

– Lucy!

– Însă cred că unele dintre operele Henriettei sunt chiar drăguțe. De exemplu, *Frasinul plângător*.

– Henrietta e genială, din punctul meu de vedere. Plus că e o persoană foarte agreabilă, zise Midge.

Doamna Angkatell se ridică și se îndreptă din nou către fe-reastră. Se jucă distrată cu șnurul jaluzelelor.

– Mă întreb de ce sunt ghinde, murmură ea.

– Ghinde?

– Pe șnurul de la jaluzea. Așa cum sunt împodobite porțile cu fructe de ananas. Vreau să spun că trebuie să existe un *motiv*. Ar putea fi un con de brad sau o pară, dar sunt întotdeauna ghinde. Definițiile de la cuvintele încrucișate le aseamănă cu jirul. Știi, fiindcă le mănâncă porcii. Mereu mi s-a părut curios.

– Nu schimba subiectul, Lucy. Ai venit aici ca să vorbești despre sfârșitul de săptămână, și nu înțeleg de ce ești îngrijorată. Dacă reușești să renunți la jocurile de salon, dacă ești coerentă când vorbești cu Gerda și ești convinsă că Henrietta îl va îmblânzi pe intelectualul de David, unde e problema?

– În primul rând, draga mea, va veni Edward.

– Ah, Edward. Midge tăcu o clipă după ce îi pronunță numele, apoi întrebă încet: De ce Dumnezeu l-ai invitat pe Edward?

– Nu l-am invitat eu. S-a invitat singur. A trimis o telegramă și a întrebat dacă îl primim. Știi cum e Edward. Cât de sensibil e. Dacă i-aș fi răspuns că nu, probabil că n-ar mai fi venit niciodată. Așa e Edward.

Midge dădu încet din cap. Da, se gândi ea, așa era Edward. Pentru o fracțiune de secundă îi văzu chipul în fața ochilor, acel chip tare drag. Acel chip care avea ceva din farmecul diafan al lui Lucy: blând, respectuos, ironic...

– Dragul de Edward, spuse Lucy, ca ecou al gândurilor lui Midge, apoi continuă nerăbdătoare: Ce bine-ar fi ca Henrietta să se hotărăscă odată să se mărite cu el. Știu că îi e drag. Ar fi fost bine să petreacă aici câteva zile, dar fără soții Christow. John Christow a avut întotdeauna un efect nefast asupra lui Edward. John, dacă înțelegi ce vreau să spun, crește, iar Edward scade. Pricepi tu?

Midge încuviință.

– Problema e că nu pot scăpa de soții Christow, fiindcă sfârșitul acesta de săptămână a fost stabilit cu mult timp în urmă, însă am senzația că totul va fi un calvar, cu David care se uită urât și își roade unghiile, cu Gerda care se va simți exclusă, cu John atât de încrezător și dragul de Edward atât de descurajat...

– Ingredientele nu par prea promițătoare, murmură Midge. Lucy îi zâmbi.

– Uneori, medită ea, lucrurile se aranjează de la sine. L-am invitat duminică la prânz pe omul cu crimele. Nu crezi că va fi distractiv?

– Omul cu crimele?

– Ca un ou, explică doamna Angkatell. Venise cu treburi la Bagdad atunci când Henry era guvernator. Sau poate mai târziu? L-am invitat la masă împreună cu alte persoane. Purta un costum alb, avea o floare roz la butonieră și pantofi negri de lac. Nu țin minte prea multe, fiindcă niciodată nu mi s-a părut interesant de știut cine a omorât pe cine. Vreau să zic, după ce un om moare, nu prea mai contează de ce, și mi se pare stupid să faci atâta vâlvă.

– Dar sunt crime pe aici prin zonă, Lucy?

– Vai, nu, draga mea. El stă într-una dintre vilele recent construite. Știi, cele cu grinzile foarte joase. Au instalații foarte bune, dar niște grădini destul de bizare. Pe londonezi îi amuză lucrurile astea. Cealaltă vilă cred că e ocupată de o actriță. Spre deosebire de noi, oamenii aceștia nu locuiesc aici tot timpul, însă cred că le place, adăugă doamna Angkatell plimbându-se prin cameră. Dragă Midge, îți mulțumesc pentru ajutor.

– Nu cred că ți-am fost de mare folos.

– A, nu? Lucy Angkatell păru surprinsă. Bine, somn ușor acum, nu e nevoie să cobori la micul dejun, iar când cobori, poți fi cât de nepoliticoasă vrei.

– Nepoliticoasă?! exclamă Midge uimită. Ah! râse ea. Pricep. Inteligentă idee, Lucy. Poate că de data asta o să te ascult.

Lucy Angkatell zâmbi și ieși. Trecu pe lângă ușa deschisă a băii, iar când văzu ceainicul și reșoul îi veni o idee. Știa că oricui îi place un ceai aromat, iar Midge nu avea să coboare decât mult mai târziu. Avea să-i facă niște ceai verișoarei sale. Puse ceainicul pe foc și apoi coborî pe hol.

Se opri la ușa soțului ei și apăsă pe clanță, dar Sir Henry Angkatell, ca un bun administrator, își cunoștea perfect soția. O iubea mult, însă nu voia să-i fie deranjat somnul de dimineață. Ușa era încuiată.

Doamna Angkatell intră în camera ei. Ar fi vrut să-l consulte și pe Henry, dar chestiunea putea fi amânată. Poposi lângă fereastra deschisă, privi pe geam câteva clipe, apoi căscă.

Se vâri în pat, puse capul pe pernă, iar în două minute dormea ca un copil.

În baie, apa dădu în clocot și fierse, și fierse...

– Încă un ceainic de aruncat la gunoi, domnule Gudgeon, spuse Simmons, menajera.

Gudgeon, majordomul, își clătină gânditor capul cărunt.

Luă ceainicul ars de la Simmons și intră în cămară. Scoase un alt ceainic din dulapul de vase, unde mai existau câteva de același fel.

– Poftim, doamnă Simmons. Doamna nu va ști niciodată.

– Doamna face deseori astfel de lucruri? întrebă Simmons. Gudgeon oftă.

– Doamna are o inimă de aur, însă e foarte uitucă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar, în casa aceasta, eu fac tot posibilul pentru a o scuti de orice supărări sau griji.

Capitolul 2

Henrietta Savernake rulă o fâșie de argilă și o așeză pe sculptură, apăsând-o puțin cu mâna, ca să se fixeze. Modela un cap de fată cu o dexteritate uimitoare.

Aerul fu brăzdat de scâncetul subțire al unei voci destul de comune:

– Cred, domnișoară Savernake, că aveam într-adevăr dreptate! I-am și spus: „Dacă ai de gând să o iei așa...” Părerea mea, domnișoară Savernake, e că o fată trebuie să ia atitudine din punctul acesta de vedere, pricepeți dumneavoastră? I-am zis: „Nu sunt obișnuită să mi se spună astfel de lucruri, și trebuie să vă informez că aveți o imaginație foarte răutăcioasă!” Lucrurile neplăcute trebuie evitate, și cred că am făcut bine luând poziție, nu-i așa, domnișoară Savernake?

– O, desigur, aprobă Henrietta cu o feroare care i-ar fi sugerat cuiva care o cunoștea bine că nu ascultase cu mare atenție.

– După care am adăugat: „Dacă soția dumneavoastră spune lucruri de genul acesta, eu ce pot să fac?” Nu știu de ce, domnișoară Savernake, însă dau numai de probleme, și sunt sigură că nu e vina mea. Bărbații sunt așa de sensibili, nu vi se pare?

Modelul râse cu cochetărie.

– Groaznic, murmură Henrietta, cu ochii pe jumătate închiși.

„Superb, se gândea. Planul de sub pleopă e superb, la fel ca planul celălalt, care îi vine în întâmpinare. Unghiul maxilarului nu e bun. Trebuie să-l dau jos și să-l refac. E greu.”